

Hft. 10 11/1993

12. 2. 1993

13

103700

KORT SAGT

Frontkjemperne

Frontkjempernes skjebne er igjen fremme i avisene. 31/1 kunne Aftenpostens korrespondent i Moskva, Halvor Tjønn, i en meget interessant artikkel fortelle om sitt besøk i den sovjetiske armés arkiv over tilfangetagne og internerte nordmenn under siste krig. Hans besøk var oppsiktsvekkende ettersom Aftenposten var der «som første norske instans». Frem fra glemselen og kulden kom den endelige skjebnen til savnede fedre og brødre nevnt ved navn og fødselsår. Der var sivile, der var frontkjemperne – alle nordmenn.

Dagen etter bragte Aftenposten en nærmere omtale av den skjebne som rammet Haakon Skukkestad og hans familie. Mest gripende ved historien var imidlertid den måten hvorpå Haakon Skukkestads etterlatte barn fikk underretningen om sin fars endelige skjebne – ved et avisoppslag – som en nyhet.

Jeg mener med dette ikke å bebreide Aftenposten. Tvertom – Aftenposten skal ha ros ved sin korrespondent i Moskva som med dyktighet og sans får slørene til å falle.

Jeg har levet i den tro (som statsborger og som soldat) at staten har ansvar for at det blir vist interesse og omsorg for norske statsborgeres skjebne i krig som i fred – når disse borgere er registrert meldt savnet. Videre har jeg trodd at opplysninger av denne art ble innhentet av eller gitt til hjemlandets ambassade eller direkte til vedkommende land. Videre at staten hadde former eller regler for hvordan slik kunnskap skal meddeles de eventuelt etterlatte.

Den måten de etterlatte her mottok den endelige visshet om sine kjæres skjebne, var uverdigg. Uaktet fortiden, uaktet frontkjemperne eller ikke, rett eller galt – de var norske statsborgere, sønner av et land.

PER SÆTRE, Oslo